

A to nejen v podobě toho volného dne, kdy si vstanete úžasně pozdě, než každý jiný, běžný pondělní ráno.

Mám pocit, že moct vstávat pozdě v pondělí ráno, má v sobě mnohem větší náboj, než v jakýkoliv jiný den. A to i ten pracovní. Víkendy jsou jasné, ty si užíváme povětšinou všichni standardně. Ale ve všední den? To je pohodička, nemuset řešit v kolik a jak rychle. Pokud teda nejste rentiér, důchodce a nebo ten pán z reklamy, co tvrdí, že je miliardář a žije tu na jachtě, tu v domě na pobřeží.

Ovšem pán z reklamy nezná to co my, běžní smrtelníci. Ten pocit v pondělí ráno, KDY SE NEMUSÍÍ, NEMUSÍÍÍ a jak říkám, má to jiný grády, než v ostatní dny, páč většina z nás prostě pondělí nemá tak nějak rádo vůbec. Je to vůči tomuto dni nespravedlivý, chápu, páč proč nemít stejně nerad třeba i středu, ale je to zkrátka tak.

Každopádně, jak říkám. Tohle nebyla ta jediná odměna za tu naši senosečovou dřinu. Ta na nás čekala posléze. Brtník mi zakázal chopit se křoviňáku a jako nesmlouvavej pán domu se vydal dosekát ten zbytek sám. A tak já jsem udělala vydatnou snídani v podobě talíře s obloženejma chlebama, vajíčkama natvrdo a talířem zeleniny. Místo zeleného čaje jsem udělala čaj lipový a když přišel, nacpali jsme si tím pupky u stolku na zápraží. Ohaříci už byli dávno po snídani a tak obcházeli kolem jako mlsní kocouři. Ovšem ani snídaně nebyla pochopitelně /páč člověk snídá tak nějak běžně, že jo ☐ / tou odměnou.

Ta následovala poté a pro všechny čtyři. Nasáčkovali jsme se do auta a pro začátek si zajeli do Žatce. Na kávičku a pro ohaříky tak trochu na socializačku. A! Kdybyste viděli Tali! Tak neuvěříte všechny ty příhody, který jste tady kdy četli a nebo o nich radši nečetli ☐ . Protože! Co, že byla na volno. Ale vona si klidně chodila téměř prázdným náměstím... volným krokem, jako nějaká lázeňská panička sem a tam, zkoumala dlažbu z kamenůch, morovej sloup a nevzdalovala se. Vůbec, jako. Prostě vůbec. Důstojnej, klidnej pes ☐ ☐ . Týýý vado, to mi fakt jako podklesávala čelist. Rumoušek si lebedil ve stínu pod lavičkou, pozoroval cvrkot a dirigoval život svým rozmávaným ocáskem. Tali pak chvíli pozorovala holuba a my zasejč jí. Páč holub se pohyboval kolem mohutného džberu obrostlýho muškátama až na zem a madáme o něm pravděpodobně chystala disertační práci. Hodně se věnovala tématu, zda se holub objeví na té straně džberu, kde zmizel, nebo jej obejde a objeví se na straně opačné ☐ ☐ . Helejte naprostá krása, když je takhle normální. Teda nenormálně normální. ☐

Tou další odměnou byla zastávka v lese a značná doba strávená u lesního rybníčku, kam občas chodíváme. Uprostřed lesů, s krásně čistou vodou. S čistou vodou momentálně plnou tisůch drobných rybiček. Nejspíš plotice. Občas se mezi nima objevil i pěkný kusan. Upoutalo nás to množství hned po příchodu ke kaberně, protože se habakůůůk rybiček šmrdolilo u hladiny a ozdibovaly lístky olše na hladině plující. Ohařici nakráčeli oba najedou do vody a k mojí nemalý radosti se prostě pustili do plavání. Jen tak, čistě pro potěšení. To u svých psů vůbec neznám. Každý chtěl mít vždycky důvod pro to, proč plavat a nebo třeba se i brodili při kraji - jako Tali a Bubi, nebo si sami při kraji hráli s balonkem, jako Murphy, Ešus i Štajn - každý svým způsobem. Ale nikdy nikdo doposud neploval jen tak. Až teď náhle tihlde dva. Hezky se mi to koukalo. Vidět je, jak si spokojeně jezděj po hladině jak čluny a užívaj si vodní živel. Čluny se závojem ovšem. Protože za každým z nich plulo veliký, veliký hejno rybiček. Ftipnej pohled. A já hladinu ještě občas oživila kouskem piškůtu. To pak byl rej. Zvlášť, když se pro ten piškůt vydal některej z ohařů. Se divím, že se jim nepodařilo občas nějakou tu rybičku do svý kušny přidat jako nějaký rybařící velrybě ☐ .

Pak to oživil celý ještě Brtnik. Velmi to oživil. Protože našel dva klacky a ukázal je plujícím ohařům. Hmm a pak že jsem to já, kdo je jako jediná v rodině aktivuje ☐ ☐ ☐ . V ten moment se spustila první lodní siréna. Flekatá. Jak viděla Brtnika na kaberně s klackem, rozječela se, jak když ji zespoda páraj Čelisti a rvala to na břeh. S pokřikem Xeny bojovnice se dostavila za námi nahoru a jak mrsknul Brtnik klacek do dálky, hópla jak blázen dolů. A ječela, než dopadla, ječela i celou cestu ke klacku. Až když ho měla v kušně, umlčelo jí to ☐ . Jo, aport z vody měla od myslivce slušně rozpracovanej, to jo. Ten jako jedinej. Předávka prt, ale ten drajv za aportem, je šilenej. Aby nebyl Rumíček za tichošlápka, spustil taky jedák. Náš nemluva. Nejdřív se teda rozkvokal a pak už taky ječel. A to z toho důvodu, že se bojí skočit dolů, ale ten klacek taky moc chce, že jo. Zapřísahala jsem Brtnika, ať zapomene na nějaký všivárny, že by mu jako pomohl směrem k hladině, jinak já jeho pošlu do horoucích pekel. Znáám ho ☐ . Ale byl zodpovědnej a jen se snažil Rumouška podpořit, navigovat. Málo platno. Skok se nekonal, jen se kvokalo a naříkalo. Po nějaký době vždycky odběhl na břeh, tam zaplul do vody a pro klacek si doplaval. A takhle pokaždý. Takže Tali lítala a ječela, Rumíček stepoval a kvokal. Výborný představení.

Doslova, protože jsme si pak všimli, že k rybníku přichází pár, který se tu chystal piknikovat v altánku na břehu. Upozornili jsme je, když procházeli kolem, že to sice vypadá, že tu čokle tejráme, ale skutečnost je jiná. A abychom to předvedli názorně, klacky letěly do vody.

Následoval zvuk sirény, rána o hladinu, její vzduť a siréna se vzdalovala (Brtník hází ty dálky). Neboli Tali se vydala za klackem. Do toho se ozývalo kvokání a po té druhá siréna doprovázená stepařským číslem na hraně kaberny a následně se po hladině vzdalovala i druhá siréna. Evidentně jsme pobavili, podle reakcí, těch dvou. My jsme se pak po chvíli sbalili a vydali se lesem zpátky k autu.

A u něj přišel Brtník s nápadem, že si na oběd dojedem do Řevničova na pizzu. Je tam taková malilinkatá prťavá pizzerie a její majitel je tak trochu kouzelník. Dělá vynikající pizzu, jednu z nejlepších. Takže rozhodování bylo velmi krátký. Jednohlasně schváleno. A ohařici budou mít další socializaci. Udělali jsme dobře, pan majitel byl osobně přítomen a jeho Diavola byla bezkonkurenční. Rumoušek s Tali si ustlali pod lavicí a stali se předmětem zájmu tří postarších dam, který si sem zašly na zmrzku. Zájem lidí je vždycky potěší. Ovšem Rumoušek se nejvíc rozradostnil v momentě, kdy k nám přišla mladá slečna servírka. Jeeee, tooo bylo vítáního. Roky!!! považte, celý roky se neviděli. Co na tom, že jí do té doby neznal □ □ . Je v tomhle úplně stejnej jako býval Ešátor. Dokonale přes kopírák. □ A jako vždycky slečna jeho city opětovala □ I proto, že má doma feňuli stofárda, takže ví a zná. Z Rumouška se stala lijána, zrzavá a rozjívená lijána □ . Socializace tím pádem až nad hlavu - ale spíš až nad hlavu tý drobný dívky. Leč, řekla si o to sama. □

Narvali jsme si pupky, poseděli pod slunečníkem a poté to valili domů. Ale ne domů, jako domů! To právě vůbec. Protože prostě teď jezdíme z chalupy až ráno. A tak jsem si mohla dopřát ještě jednu takovou odměnu bokem - zatímco kolem nás valili fšící do Prahé, tak my, my to vzali opačným směrem. Hurá na chalupu □ . Jo, ráno to je pak boj, to přiznávám, ale stojí to za to. Ten tichej večer tam na zahradě, to mi nikdo nevezme a pak... v tu chvíli je ráno ještě tak daleko... □